

LBRIS

We know
books

Coperta de I. OPRÎȘAN

Cop. I: Francesco de Goya, *Colosul*. Ulei pe pânză,
cca 1810, Prado. Detaliu.

Cop. IV: Francesco de Goya, *Familia lui Carol al IV-lea*.
Ulei pe pânză, 1806, Prado. Detaliu.

Lector și redactor de carte:

Anca Ionescu

De același autor:

Aruncă pâinea ta pe ape

Imposibila reîntoarcere

Scriitori americani contemporani

Scriitori români la New York

Correspondențe din New York

Dosarul cu bârfe

Concordia ca necesitate înțeleasă

Trilogia Exilului

Reporter la New York

Destine întortocheate

© 2011 by **Gabriel Pleșea**. Toate drepturile sunt rezervate. Orice
reproducere, totală sau parțială, pe orice mediu grafic, vizual ori
sonor, este interzisă fără permisiunea autorului.

Editura VESTALA
ISBN 978-973-120-074-3

© Toate drepturile asupra acestei ediții
sunt rezervate *Editurii VESTALA*

Gabriel Pleșea

MARASMUL ROMÂNESC

*Comentarii, opinii, atitudini
consemnate în perioada 2004-2010*

Editura VESTALA
București – 2011

Cuprins

Introducere	7
Partea întâi Scena politică	
<i>Marasmul românesc</i>	13
<i>Corigenți la Marea Extindere</i>	17
<i>Galben spre Uniunea Europeană</i>	20
<i>Doar albastru a mai rămas din Tricolor, dar nu pentru mult timp</i>	22
<i>La București, rezultatul alegerilor locale înfirmă preferințele mafaldelor româno-americane</i>	24
<i>Alegerile din România anulului XV</i>	27
<i>Șansa Băsescu</i>	30
<i>Nava lui Băsescu ridică ancora</i>	33
<i>Traian Băsescu și credibilitatea schimbării</i>	35
<i>Referendumul 2007: „NU” lui Ion Iliescu, Geoană, Tăriceanu, Voiculescu, Marko Bela, C.V. Tudor, dar și tuturor profitorilor și oligarhilor post-Decembriști</i>	39
<i>Ștafeta PCR-istă</i>	42
<i>Ștafeta PCR-istă (continuare)</i>	45
<i>Irosirea</i>	48
<i>Ghinionul României: Ion Ilici Iliescu</i>	52
<i>Răspunsuri la ancheta de presă a Marianeii Sipoș</i>	54
<i>Măgarii lui I. I. Iliescu, lustrația și Octavian Paler</i>	56
<i>Izgonirea din Raiul Capitalismului de cumetrie a tovarășului Ion Ilici Iliescu</i>	60
<i>Incredibilitatea Comisiei prez-băsească</i>	63
<i>Românii „anti”: Înainte și după Decembrie 1989</i>	66

<i>Colaboratorii post-Decembriști la fel de vinovați ca cei dinainte de 1989</i>	70
<i>Relieva bolșevică Ion Ilici Iliescu se crede Corneliu Coposu, dar Ștafia despre care vorbește nu e a acestuia</i>	74
<i>Fricțiunile Ponta-Geoană: Un semn că în PSD detașarea de trecut nu s-a înfăptuit</i>	78
<i>Jocul de-a moțiunea</i>	81
<i>Moțiunea a căzut: Nu-i nimic, vine alta!</i>	84
<i>„Autobiografia lui Nicolae Ceaușescu”</i>	87
<i>„Crimele Revoluției”</i>	91
Partea a doua Incongruențe literare	
<i>Literatura română: Unde ne aflăm?</i>	97
<i>Adevărurile incomode ale Hertei Müller</i>	101
<i>Liiceanu și lichelele</i>	105
<i>Între colaborare și rezistență: O expoziție la New York Public Library</i>	109
<i>Colaboratorul post-decembrișt Nicolae Manolescu ajuns presedinte al Uniunii Scriitorilor din România</i>	114
<i>Îngălare „specială” printre Premiile USR pe 2005</i>	117
<i>“Reîncadrarea” lui Paul Goma</i>	121
<i>La comanda lui Nicolae Manolescu, au început represaliile împotriva apărătorilor lui Paul Goma</i>	126
<i>Unde dai și unde crapă</i>	130
<i>Simptome îngrijorătoare la colaboraționistul Nicolae Manolescu</i>	132
<i>Încă o sfidare a bunului simț: Nicolae Manolescu propus ambasador la UNESCO</i>	136
<i>Ambasador apud Manolescum</i>	139
<i>Nicolae Manolescu o dă din nou în bară</i>	143
<i>Paul Goma la 75 de ani</i>	147

Partea a treia
Miscelanee

<i>La dispariția lui Cornel Dumitrescu</i>	151
<i>New York Magazin la Borna 600</i>	155
<i>Adrian Năstase la ONU</i>	158
<i>România la președinția Consiliului de Securitate pe luna Octombrie 2005</i>	161
<i>Pentru președintele OSCE problema transnistreană este „foarte complicată”</i>	163
<i>Francofonia la ONU în regie românească</i>	166
<i>Liviu Avram: recipient al Premiului Kurt Schork</i>	168
<i>Nadia Comăneci elogiată la New York</i>	170
<i>Ion Țiriac: Primul român pe lista Forbes a miliardarilor</i>	172
<i>O „vizibilă” prezență românească la NY: Dan Perjovschi la MOMA</i>	174
<i>Muzeul Finanței Americane</i>	176
<i>Dosariada intelighențioasă</i>	180
<i>Dosarul cu bârfe</i>	185
<i>„Zâmbetul” lui Liviu Cangeopol</i>	189
<i>„O mărturie provocată”, de Mona Vrăbiescu Kleckner</i>	196
<i>O nouă carte a Simonei Vrăbiescu-Kleckner: Din Exil: Lobby pentru România în SUA</i>	199
<i>George Băjenaru: Un rapsod al spiritualității românești de peste hotare</i>	203
<i>Mircea M. Ionescu reactualizează „Teatrul Absurdului”</i>	207
<i>Mircea M. Ionescu în-„Nobel”-ează Fotbalul</i>	212
<i>O nouă provocare pentru Mircea M. Ionescu</i>	218
<i>„Medalia de Onoare”</i>	223
<i>Exilul: Transformare identitară? (eseu de Andreia Bucilă, Cluj, despre Trilogia Exilului)</i>	227
Lista articolelor publicate	232

Gabriel Pleșea

(notă bio-bibliografică)

Prozator, traducător, publicist, născut la 9 august 1942, la București. Stabilizat în Statele Unite din ianuarie 1976. **Studii:** Licențiat în filologie (limba și literatura engleză), Universitatea București (1967); Master of International Affairs, Columbia University (1979), New York. **Volume publicate: Romane:** *Aruncă pâinea ta pe ape*, 1994 (versiunea românească a romanului, scris în engleză, *Bitter Be Thy Bread*, New York, 1989, republicat cu titlul *Cast Thy Bread upon the Waters*, 2009), *Imposibila reînțoarcere*, 1996, *Dosarul cu bârfe*, 2000, *Trilogia exilului* (volumul reunește cele trei romane publicate anterior), 2002, *Destine întortocheate*, 2006 (versiunea românească a romanului, scris în engleză, *Twisted Destinies*, 2009); **Correspondențe literare:** (în volum) *Scriitori americani contemporani*, 1997; **Istorie și critică literară:** *Scriitori români la New York*, 1998, (Premiul Neptun al Întâlnirilor Scriitorilor Români din Întreaga Lume, iunie 1999); **Publicistică** (în volum): *Correspondențe din New York*, 1999, *Concordia ca necesitate înțeleasă*, 2001, *Reporter la New York*, 2004, *Marasmul românesc*, 2011; **Traduceri:** Charles Dickens (*Impresii din Italia*), 1997, Michael Impey (*Imaginea iubitei în poezia lui Tudor Arghezi*), 1974, Edgar Rice Burroughs (*Întoarcerea lui Tarzan*), 1973, 1993 & 2005, *5 Povestiri cu cowboy* – povestiri de O’Henry, Stephen Crane, John Graves (în colaborare), 1972, Piet Hein („Groom”-uri); **Colaborări:** Numeroase articole, recenzii, corespondențe pe teme literare, artistice și de relații internaționale publicate de-a lungul anilor în „România liberă”, „Jurnalul literar”, „Luceafărul”, „New York Magazin” (N.Y.), „Lumea liberă românească” (N.Y.), „Dorul” (Danemarca). **Membre în:** Uniunea Scriitorilor din România, Asociația Ziaristilor din România, Foreign Press Association (președinte, 2004–2005), New York, United Nations Correspondents Association, New York, American Romanian Academy of Arts and Sciences, USA.

Marasmul românesc

În lucrarea *Avuția națiunilor* (*The Wealth of Nations*), publicată în 1776 în Marea Britanie, Adam Smith argumenta că economia de piață liberă este mai productivă și mai benefică pentru dezvoltarea societății. În esență, el susținea principiul *laissez-faire*-ului potrivit căruia guvernul nu trebuie să se implice în controlul sau direcționarea economiei unei țări. Potrivit teoriei sale, în locul intervenției guvernului, economia pieții libere este reglementată de o „mână invizibilă“. Prin „avuție“ Adam Smith înțelegea „bunăstare“, iar „avuția națiunii“ însemna, în fapt, bunăstarea masei mari de cetățeni ai respectivei țări. Lucrarea sa este creditată cu definirea bazei teoretice a economiei moderne. Firește, de atunci metoda analitică s-a dezvoltat iar soluțiile oferite pentru înțelegerea și dirijarea dezvoltării economice s-au perfecționat. Unele spre progresul general al societății, precum în economiile de piață, altele spre crearea unui egalitarism iluzoriu prin negarea proprietății private și controlul unic al economiei.

Amintim de Adam Smith și de teoria sa doar pentru a cugeta la starea de azi a României postdecembriste. Izbăvită în decembrie 1989 din lanțurile ideologice ale dogmelor teoriei marxist-leniniste, România a avut șansa de a-și relua progresul firesc, curmat timp de cincizeci de ani prin instaurarea dictaturii proletariatului prin actul de la 23 August 1944 și prin dictatele de naționalizare care au urmat. După decenii de negare a proprietății private și a inițiativei particulare, șansa a fost ratată prin confiscarea revoltei populare din decembrie 1989 de către eșalonul doi al nomenclaturii comunist-securiste. Aceasta, din

dorința de a-și păstra privilegiile dobândite în timpul dictaturii deșt-ceaușiste, l-a propulsat pe Ion Ilici Iliescu la conducerea statului. Cu sintagme precum „proprietatea este un moft“, „CAP-urile nu trebuie desființate“, „democrația originală“ și alte asemenea, Iliescu a dat semnalul menținerii metehnelor din timpul dictaturii.

Pentru a păstra controlul asupra avuției naționale, activele economice și financiare, controlate până atunci de partidul unic, au fost preluate peste noapte de grupuri de interese care s-au constituit în formații pseudo-capitaliste menite să asigure suportul financiar al noii structuri politice convertită, și ea, la principiile economiei de piață. În fapt, însă, spoiala capitalistă a cripto-comuniștilor a instaurat un – vorba aceluiași Iliescu – „capitalism de cumetrie“, care nu a depășit, nicidecum, stadiul capitalismului timpuriu. Corupția, furturile, deturnarea de fonduri, schemele de fraudare a investițiilor, mimarea adoptării de măsuri conforme cu normele europene s-au instalat ca metode de înavuțire a noii protipendade politice.

Astfel se face că România de azi prezintă un tablou sumbru, în care masele largi de cetățeni au ajuns la un grad de pauperizare greu de acceptat în orice altă națiune modernă din Europa.

România se află la coada țărilor membre ale Uniunii Europene cu un nivel economico-social comparabil cu cel al statelor din lumea a treia, nu din Europa.

Statul român a ajuns să supraviețuiască prin împrumuturi uriașe de la FMI, un organism bancar internațional care nu se remarcă prin acte de caritate și ale cărui condiții de acordare a împrumuturilor sunt nu numai înjosoare, dar și periculoase pentru țara care se îndatorează. Generații viitoare de români vor avea de tras din greu pentru a achita împrumuturile contractate pentru plata pensiilor și salariilor bugetarilor de azi. FMI a impus deja adoptarea de către guvernul României a numeroase măsuri drastice, care, în loc să rezolve situația, mai mult o agravează. Consumul nu va contribui, nicidecum, la dezvoltarea economică prin reducerea puterii de cumpărare a populației active și a pensionarilor.

În numele sacrificiului necesar reducerii cheltuielilor de la buget, salariații și-au văzut veniturile bănești reduse cu 25%, iar pensiile sunt taxate cu 16%. Drepturile de autor, și ele, sunt supuse unor taxe excesive. Măsurile, în afară că nu sunt deloc populare, lovite fiind segmente din populație care abia se descurcă cu traiul de zi cu zi, nu au nici sens din punct de vedere economic.

Marea problemă a României postdecembriste rămâne inabilitatea de a impulsiona crearea unei clase de mijloc, care să contribuie, prin taxare, la bugetul de stat. Această clasă ar fi putut lua ființă prin acordarea de facilități fiscale care să încurajeze investițiile, domestice și externe, la crearea de unități economice care să ofere noi locuri de muncă.

În lipsa acestora, forța de muncă din România migrează spre zone ale Uniunii Europene care au și posibilitatea și dorința de a profita de o ofertă de mână de lucru competitivă care face posibilă menținerea obiectivelor economice pe teritoriul propriu, laolaltă cu creșterea bugetului țării gazdă prin taxarea veniturilor acestora. De ce alții o pot face, iar românii nu, rămâne un mister greu de descifrat. Poate că lipsa unei clase politice adevărate, care să vegheze la propășirea nației, să fie un răspuns.

Este evident că în România, interesul personal al politicienilor este pus înaintea celui național. „Mâna invizibilă“, de care vorbea Adam Smith, are, în România, rolul de a face invizibilă avuția țării și nu de a reglementa mecanismul economiei de piață.

Desigur, situația precară din țară nu exclude atenția politicienilor și a mass media din România. Citind presa și urmărind talk-show-urile de la posturile de televiziune se constată că problemele grave cu care se confruntă societatea românească sunt în vizorul acestora, iar dezbaterile ce au loc pe această temă sunt deseori înverșunate. Din nefericire, se observă și mult amatorism în argumentele aduse, multe din ele apelând la explicații și scuze rizibile.

Nota de bășcălie, proverbial românească, creează, și ea,

senzația că se vorbește doar ca să se afle lumea în treabă. Nu-i de mirare că Mircea Dinescu, la emisiunea sa cu Stelian Tănase, nu conținește să afirme că în România capitalismul a dat-o în bară. Referindu-se la tăierea pensiilor, el spune că nici Nea Nicu nu ar fi îndrăznit să facă așa ceva și că asemenea măsuri au drept urmare încurajarea nostalgiilor după timpurile comunismului. Tendința care, dacă se împământenește, nu va ajuta deloc la redresarea economică și socială a României.

22 septembrie 2010

Corigenți la Marea Extindere

La 1 mai 2004, în acordurile majestuoase ale *Odeii Bucuriei*, Europa a sărbătorit unul dintre cele mai importante evenimente din istoria sa: aderarea a zece noi membri la Uniunea europeană, devenită acum o imensă comunitate economică, politică și socială. Totalitatea celor 25 de state membre, cu o populație de 450 de milioane și cu un produs economic pe măsură, rivalizează din start cu hegemonia Statelor Unite în lume. Avantajele de care vor beneficia noii membri vor fi constatate în timp, așa cum s-a întâmplat cu Portugalia, Spania, Grecia și mai ales cu Irlanda, care, odată intrate în Piața Comună Europeană, au reușit să-și reducă diferențele în nivelurile de dezvoltare comparativ cu membrii fondatori ai Uniunii. Procesul de integrare completă a noilor membri va fi unul complex și de durată, cu atât mai mult cu cât 8 dintre aceștia provin din regiuni în care au dominat principiile economiei centralizate, ale negării proprietății private și ale conducerii, de către partidul unic comunist, tuturor activităților statale, economice, politice și sociale. De altfel, în ultimii 15 ani, care au trecut de la prăbușirea Zidului de la Berlin, aceste țări fost comuniste au adoptat în mod curajos măsurile draconice de preaderare, impuse de Uniunea Europeană, menite să eradichez dezastruoasa moștenire a dictaturii proletariatului.

Dincolo de spectacolul magnific oferit la Dublin (Irlanda este președinte al Uniunii Europene în această perioadă) cu ocazia acceptării noilor membri, senzaționalul momentului constă în faptul că trei dintre aceștia (Estonia, Letonia și Lituania) provin din componența însăși a fostei Uniuni Sovietice, în timp ce alți patru (Polonia, Republica Cehă, Slovacia și